„James B. Pollock, Záruční pojišťovna, propagační zástupce. Co to má být?"

„V tomhle sousedství nepatří k dobrému tónu užívat svého skutečného jména," řekl jsem. „Anson to taky nedělal."

„Co se vám nelíbí na tomhle sousedství?"

„Víceméně všechno," řekl jsem.

„Mě by zajímala jedna věc," řekl Breeze, „totiž co víte o tom mrtvém chlápkovi."

„Už jsem vám to řekl."

„Řekněte mi to ještě jednou. Lidi mi toho tolik povídají, že se mi to v hlavě všechno poplete."

„Vím to, co je napsáno na téhle navštívence, totiž že se jmenoval George Anson Phillips a tvrdil, že je soukromý detektiv. Stál před mou kanceláří, když jsem šel na oběd. Sledoval mě do města, do vestibulu hotelu Metropol. Zavedl jsem ho tam schválně. Dal jsem se s ním do řeči a on přiznal, že mě sleduje, a řekl, že to dělá proto, aby vyzkoumal, zda jsem dost šikovný, aby se se mnou dalo spolupracovat. To byl ovšem žvást. Pravděpodobně si ještě pořádně nerozmyslel, co má dělat, a čekal, až se stane něco, co to rozhodne za něho. Pracoval na nějakém případě – jak říkal –, který mu nevoněl, a chtěl se spojit s někým, kdo by měl větší zkušenosti než on, jestli ovšem měl vůbec nějaké. Podle toho, jak jednal, to vypadalo, jako kdyby neměl vůbec žádné."

Breeze řekl: „A jediný důvod, proč si vybral právě vás, byl ten, že jste před šesti lety pracoval na jednom případu ve Ventuře, když on tam byl zástupcem šerifa."

Řekl jsem: „To jsem vám už říkal."

„Ale nemusíte na tom trvat," řekl Breeze klidně. „Máte pořád ještě možnost naservírovat nám něco lepšího."

„Tohle je až dost dobré," řekl jsem. „Je to dost dobré v tom smyslu, že to je dost zlé, aby to bylo pravda."